

KATARÍNA GILLEROVÁ

Příliš mnoho
vzpomínek

motto

Příliš mnoho vzpomínek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Katarína Gillerová
Příliš mnoho vzpomínek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KATARÍNA GILLEROVÁ

Příliš mnoho
vzpomínek

Praha 2022

Přeložil Adam Chromý

© Katarína Gillerová, 2022

Translation © Adam Chromý, 2022

Cover photography © Oleksandr Medvedenko / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-2366-0

ISBN e-knihy 978-80-267-2370-7 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2371-4 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-2372-1 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

*Tuto knihu věnuji Evě Horicové, Haně Kukové,
Miladě Štefánikové a Slávce Bartošové – kamarádkám
z dětství, s nimiž mě pojí spousta vzpomínek na školní léta
v Žiaru nad Hronom.*

*Byly to časy nejkrásnějších dní plných smíchu,
bezstarostnosti, prvních lásek a upřímného přátelství.*

*Spojuje nás pevné pouto společných zážitků,
které jsou navěky zaznamenány v mém srdci.*

PROTI SVÉ VŮLI

„Máš to u mě.“

Soustředěně jsem řídila, s nepříjemným pocitem v břiše. V duchu jsem si nadávala, že jsem se k něčemu takovému propůjčila. Čím víc jsme se blížili k cíli naší cesty, tím se mi zdálo neuvěřitelnější, že na tom nesu svůj podíl viny. Že vezu Kornela k jeho vdané milence do Stupavy.

„Máš to u mě,“ zopakoval.

Nejradši bych na něj vychrlila záplavu výčitek a vyjmenovala mu všechny špatné vlastnosti ženy, v jejíž náručí za chvílku díky mně spočine. Bylo by to ale naprosto zbytečné. Pokusila jsem se o to před hodinou u něj doma a nikam to nevedlo. Místo toho přede mnou málem padl na kolena s úpěnlivou prosbou. Zranění mu to ovšem nedovolilo. Sepjal ruce jako při modlitbě a pak se rozplakal.

Zaskočilo mě to. Nevěděla jsem, jak reagovat. Rozpačitě jsem na něj hleděla a snažila se zadržet nutkavý smích. Potom jsem si ale všimla slz v jeho očích. Bezstarostného a vždy veselého Kornela najednou přepadlo zoufalství, jako by na mně závisel jeho život. Do propadlé tváře se mu vryl smutek, jeho dříve zářící oči ztratily jiskru. Celkově působil, jako by ztratil chuť žít.

Nedokázala jsem plačícímu Kornelovi odepřít, o co mě žádal. Když mi včera napsal naléhavou zprávu, abych k němu přišla, doufala jsem, že když si s ním promluví, uzná, že Silvie si nezaslouží jeho lásku.

„S mým autem ti to jde skvěle,“ snažil se mi vetřít do přízně.

Ani jsem se na něj nepodívala. „Dělám to jen proto, že po Vánocích nastupuješ na léčení,“ vysvětlila jsem důrazně

a vzápětí mu zamračeně připomněla: „Zbláznil ses do ženské, která může za tvůj zdravotní stav.“

„Nemůže za to, že jsem spadl z kola,“ zakroutil hlavou.

„Nezavolala pomoc, nechala by tě tam umřít,“ odsekla jsem našťvaně. „Dokážeš si představit, že bych se takhle zachovala ke Kamilovi?“

„Ty nejsi vdaná. Nedokážeš se vžít do její situace,“ oponoval mi.

„To teda nejsem,“ dodala jsem uštěpačně. „Tobě nevadí, že se v posteli střídáš s jejím manželem? Že patří někomu jinému a s tebou si jen krátí dlouhé chvíle?“

„Její manžel je pořád pryč a ona je nešťastná,“ prohlásil se slzami na krajíčku. „Nejradši by se s ním rozvedla, ale není to jednoduché.“

„A s tebou je naprosto šťastná,“ vykřikla jsem ironicky. „Není to pro ni jednoduché, protože by přišla o vilu a jeho peníze,“ dodala jsem nenávistně. Rostl ve mně vztek. Vzpomněla jsem si totiž na Dádu, na její smutek a bezmoc, když ji Kornel opustil. Měla jsem chuť vysadit ho uprostřed cesty a nechat ho tam. Tak jako to udělala Silvie.

Ve snaze utajit společnou projížďku na kole měla málem na svědomí jeho smrt. Ujela z místa, kde havaroval. Kdyby ho v bezvědomí a s rozbitou hlavou nenašly místní děti, už by nebyl mezi živými.

Kdyby nešlo o Kamilova bratra, nepromluvila bych s ním za to, co udělal Dádě, ani slovo. Vášní zaslepený Kornel se nedokázal od Silvie odpoutat od chvíle, kdy jim na domě dělal elektroinstalaci. Tehdy jí zajistil i jiný servis, jak jsem později zjistila. Kamil o tom, co se dělo ve vile s nádhernou zahradou, neměl tušení.

„Ta se o tebe nepostará,“ přerušila jsem svoje úvahy.

„Nepotřebuju, aby se o mě někdo staral. Chci se postavit na vlastní nohy a postarat se o ni,“ zdůraznil.

„Na střídačku s manželem?“ zasmála jsem se. „Dáda by za tebe dýchala, ale nedokázal jsi ocenit, co v ní máš.“

Nespokojeně se zavrtěl na sedadle, odvrátil ode mě pohled a zahleděl se ven. Na nebi se kupily temné mraky. Pochmurné počasí poloviny prosince odráželo moji náladu. Na přední sklo auta dopadlo několik nespěšných kapek deště. Vypadá to, že Vánoce zase nebudou na sněhu.

Přibrzdila jsem a odbočila vpravo. Dorazili jsme do Stupavy. Za chvíli se Kornelovi zatemní mozek, ztratí nad sebou kontrolu. Přijížděli jsme k domu, kde žila jeho vyvolená.

„Dáda je skvělá holka,“ ozval se nakonec. „Doufám, že bude šťastná i beze mě.“

To určitě bude, pomyslela jsem si.

„Zahnu za roh, tam vystoupíš,“ obrátila jsem se ke Kornelovi. „Zaparkuju o dvě ulice dál na tom velkém parkovišti. Máš hodinu,“ vyslovila jsem odměřeně. Připadala jsem si trapně. Oběma nám bylo jasné, co se za tu dobu odehraje.

„Budu tady včas,“ souhlasil. Vystoupil z auta, oči mu zářily očekáváním. „Jsi poklad.“

Sledovala jsem ho ve zpětném zrcátku. Cestou k Silviinu domu se snažil zrychlit krok, ale s kulháním o holi byl spíš k smíchu. Vypadal jako z nějaké grotesky.

Mně však do smíchu nebylo. Hrdlo mi sevřela lítost. Před očima jsem stále měla bezprostředního a zábavného Kornela z časů, kdy chodil s mojí nejlepší kamarádkou Dádou. A já s jeho bratrem Kamilem. Ve čtyřech jsme trávili společně chvíle, ve čtyřech jsme plánovali budoucnost...

A potom jsem to celé pokazila tím, když jsem Kamila podezřívala, že mě podvedl. Pár měsíců nato se Kornel začal bez vysvětlení vyhýbat Dádě. Po té nehodě v lese se k němu vrátila a obětavě se o něj starala v nemocnici i doma, aniž by tušila, že touží po jiné. Zjistila jsem to úplnou náhodou.

Dodneška jsem jí to neřekla. Ví to jenom Kamil, k němuž jsem se po roce opět přestěhovala.

Ztracený rok společného života! Naštěstí mě tenkrát objevil v obchodě s kabelkami, kde jsem pracovala ve snaze odhalit tajemství paní Mileny, majitelky butiků. Kamilova vytrvalost a láska ve mně prolomily ledy usazené v křehké vrstvě zklamání a smutku, i když jsem se tomu bránila. Protože pod ní, mnohem hlouběji, se skrývala moje touha po něm. Touha být s ním, uvěřit mu a znovu ho milovat.

Dokázala jsem pochopit Kornelovo pobláznění krásnou Silvií. Nedokázala jsem se však smířit s jeho naprostou zalepeností vůči jejímu sobectví a falši. Jak dlouho ho bude tahat za nos jako svého poskoka pro krácení dlouhých chvil? On ji přitom pokládá za své životní štěstí. Bála jsem se o něj, protože jednoho krásného dne ho Silvie vymaže ze svého života. A nebude to trvat dlouho. Na co jí bude kulhající partner s omezenými možnostmi, když ona pro naplnění svého životního standardu potřebuje přesně takového, jaký je její manžel? Úspěšný podnikatel s hromadou peněz, navíc neustále na cestách. Co víc si může přát?

Jen prodlužuju čas, kdy to Kornelovi zlomí srdce. Nechala jsem se přemluvit, podlehla jsem jeho prosbám, slzám a bezmocí. Souhlasila jsem, že ho sem odvezu, i když s tím zásadně nesouhlasím. Ani Kamilovi jsem neřekla, kam jedu. Nevím, jak se teď Dádě podívám do očí.

Lítost ve mně vystřídal pocit viny. Zradila jsem svoji nejlepší kamarádku. Kdyby věděla, kde teď jsem a na čem se podílím, asi by se mnou už nikdy nepromluvila.

Opřela jsem se na sedadle a zaklonila hlavu. Kap, kap. Déšť jakoby otálel. Doufala jsem, že bude otálet ještě hodinu, aby Kornel nezmokl, než se sem dobelhá. Jsem jeho

komplik na tajné misi. Teď už nejspíš ze Silvie strhává šaty... Možná na něj čekala jen v županu, pod nímž byla nahá, aby zbytečně neztráceli čas... Dádo, odpusť mi, tohle se nikdy nedozvíš. S povzdechem jsem si pomalu přejela dlaněmi po tváři ve snaze pochopit svoje dnešní selhání.

V kabelce mi zazvonil mobil. Naše myšlenky se spojily jako už tolikrát, teď jsem to ale ani přinejmenším nepotřebovala. „Ahoj, kde jsi?“ Jindy všední otázka mě tentokrát zaskočila a přiměla mě lhat.

„Byla jsem u klienta,“ zamumlala jsem. „Vracím se do práce.“ Jsem zrádkyně!

„Mirka ti už volala?“ zeptala se. „Zítra se k ní chystáš, že?“ Hlas jí zněl jasně.

„Samozřejmě,“ odpověděla jsem. „Už jsme se dlouho všechny tři neviděly. Samuel bere děti k mámě, konečně budu mít čas na pokec.“

„Těším se,“ zajásala Dáda. „Na tebe i na Mirku. Mám pro tebe novinku.“

„Jakou?“ zbystřila jsem.

„Počkej do zítřka,“ odmítla mě.

„To mi nedělej!“ reagovala jsem dotčeně. „Do zítřka nevydržím!“

Zaslechla jsem, jak se směje. „To jsem si mohla myslet,“ řekla pobaveně. „Tak teda stručně. Vyspala jsem se s Ivanem.“

Odtáhla jsem hlavu od mobilu, jako by mě kousl. „Kdo je Ivan?“

Zhluboka se nadechla. „Kdo? Vždyť jsem ti o něm vyprávěla,“ připomněla mi vyčítavě. „Byl naším klientem, Matouš řešil obchodní spor jeho společnosti...“

„Ty ses vyspala s Matoušovým klientem?“ vyslovila jsem nevěřičně. Právnický Matouš byl jejím nadřízeným ve firmě, kde byla nadmíru spokojená.

Dáda se bezstarostně zasmála. „Bývalým klientem.“

Pořád jsem ji nechápala. Vždyť s ním ani nerandila. „Kdy ses s ním dala dohromady?“ vyzvíдалa jsem. „Mluvila jsi o nějakém klientovi, co za tebou chodil do kanceláře. Hledal záminky, aby tě viděl...“ vybavovala jsem si.

„Vždyť jsem ti říkala, že mě uháněl. Pozval mě na večeri...“

„Tebe uhání každý druhý!“ Kamkoliv vešla, okamžitě svým šarmem zaplnila celou místnost. Na atraktivní tváři jí zářily velké oči, ladně se pohybovala a uměla prodat svoji štíhlou postavu. Sebevědomí jí nechybělo, ale nechovala se namyšleně. Naopak, byla srdečná a vždy ochotná pomoci druhým. Neměla oslňující, ale zároveň chladnou krásu Silvie, která nikdy nepůsobila tak mile jako Dáda.

„Tohle je první známost od...“ zarazila se, „od doby, co jsem se rozešla s Kornelem. Víš přece, že jsem každého odmítala. A teď jsou tady dva...“

„Jací dva?“ divila jsem se.

„Počkej do zítřka, víc už ti neřeknu.“

„Moment,“ odmítla jsem ukončit hovor. „Vždyť jsi s tím svým Ivanem,“ zdůraznila jsem ironicky, „neměla ještě ani jedno rande.“

Zase jsem zaslechla její tichý smích. „Jak se to vezme. Občas na mě čekal po práci a odvezl mě domů. Hodně jsme si spolu povídali. Je zábavný, všímavý, snesl by mi modré z nebe...“

„Víš o tom Matouš?“ vyhrkla jsem.

Hlas jí okamžitě zvážněl. „Co s tím má Matouš společného?“ odsekla. „To je přece jen moje věc, co dělám ve svém volném čase.“

Znejistěla jsem. „No... dřív se mi zdálo, že...“

„Nic se ti zdát nemohlo,“ bránila se. „Matouš je jen můj kolega. V práci nám to klapě, to je všechno. Nevím, co tím naznačuješ.“

„Když nevíš, tak proč se tak ohrazuješ?“ Tentokrát jsem se zasmála já. „A kdo je ten druhý?“

„Jsi tak zvědavá, že brzo budeš vypadat ještě starší než Mirčina tchyně,“ dobírala si mě. „Zítra se u Mirky všechno dozvíš. Jsi přece moje nejlepší kamarádka, komu jinému bych se měla svěřovat?“

Ukončila jsem hovor a mobil jsem zamyšleně položila na vedlejší sedadlo. Nejlepší kamarádka! Čekám tady na člověka, který jí v životě způsobil největší zklamání. Nikdy se Dádě nesmím přiznat, co jsem provedla. I když se zdá, že se nad to konečně povznesla. Ivan... a kdo ještě? A proč dva?

Přemohly mě výčitky. Domnívala jsem se, že si s Matoušem začali rozumět. Nebo se mi to jenom zdálo? Ty jeho pohledy, jak vyhledával její společnost a zapojoval ji do svých případů... A najednou nic?

Podívala jsem se na hodinky. Do Kornelova návratu zbývalo dvacet minut. Rozhodla jsem se zavolat Mirce. Telefon dlouho vyzváněl, Mirka to nezvedla.

Zvláštní, pomyslela jsem si. Než jsem šla za Kornelem, zastavila jsem se u ní. Náhodou jsem šla kolem a chtěla jsem se s ní poradit, co mám zítra přinést. A taky jsem se jí plánovala svěřit s tím, že mám v plánu odvézt Kornela k Silvii. Chtěla jsem znát její názor. Doufala jsem, že mě neodsoudí a uklidní mě, že Dádu vlastně nezradím, když už spolu s Kornelem netvoří pár.

Marně jsem klepala a zvonila, nebyla doma. O dům se dělila s rodiči, kteří obývali samostatnou část s vlastním vchodem. Od doby, kdy s dětmi odešla od Samuela, se toho hodně změnilo. Po čase se usmířili. Samuel se k nim vrátil a jeho matka si uvědomila, že v Mirce má tu nejlepší snachu. Souhlasila s prodejem domu a rozdělením peněz. Jejich příběh měl pohádkový konec, všechno zlé se v dobré obrátilo a měli by žít šťastně až do smrti.

Už jsem byla na odchodu, když jsem z vedlejší části domu zaslechla dětský smích. Tak tam jsou, zaradovala jsem se. Po zazvonění se však objevila jen Mirčina máma.

„Mirka šla s nějakými podklady za kolegyní z práce,“ informovala mě. „Děti jsou u mě. Měla by se vrátit každou chvíli. Vlastně už tady měla být,“ znejistěla. „A Samuel taky, vrací se ze služební cesty.“

Neměla jsem času nazbyt, a tak jsem nechala Mirku pozdravovat a vydala jsem se za Kornelem.

Znovu jsem se podívala na hodinky. Popadla jsem mobil a znovu jsem se pokusila dovolat. Telefon dlouho vyzváněl, stále ho nezvedala. S povzdechem jsem si opřela hlavu plnou myšlenek na Dádu o sedadlo.

Kdysi žárlila na Mirku a na každého, kdo se kolem mě ochomýtal. S nelibostí nesla, když jsem občas strávila víkend s Mirkou v jejím podnájmu – velkém domě, který rekonstruoval Samuel. Původně měl z jejího nájmu splácet stavební práce, ale vzájemná přitažlivost jeho plány úplně změnila. K nelibosti Mirčiny tchyně. A tak trochu k překvapení Mirky. Otěhotněla hned po prvním sexu. I kdyby chtěla, ze vztahu už nemohla vycouvat. Těhotenství překazilo všechny její cestovatelské plány.

„Někdy si říkám, že jsem udělala chybu, když jsem otevřela ty dveře a pustila Samuela do svého pokoje,“ přiznala mi po čase. „Měla jsem počkat...“

Postupem času se totiž její vztah s tchyní stále komplikoval.

Dost nepříjemně dávala najevo odpor k Mirce i po narození dvou vnoučátek. Kritizovala ji při každé návštěvě a děti tak napomínala, až před ní začaly utíkat. Když jednoho dne začala láteřit, že Mirka žije v jejím domě, kam nic nepřinesla, Mirka sbalila děti a odstěhovala se ke svým rodičům.

Ve vzpomínkách jsem se přenesla do období, kdy jsme byly všechny tři šťastné, paradoxně díky tomu domu. Já jsem se v něm seznámila s Kamilem a Dáda s jeho bratrem Kornelem. My jsme si k sobě znovu našli cestu, Dáda s Kornelem se o to snažili taky, ale neúspěšně.

Byla jsem strašně zvědavá na muže, který Dádu tak okouzлил. Zнала se s ním jen krátce... Nějak se mi to nezdálo. Pár rozhovorů a šup do postele? To mi k Dádě vůbec nesedělo. Nikdy nebyla povrchní, nesbírala skalpy, nevrhala se bezhlavě do vztahů, spíš se držela zpátky. Ani Kornel si ji hned nezáskal, zpočátku ho brala jako kamaráda a několik měsíců se vzájemně poznávali.

Na mobilu jsem zkontrolovala, kolik je hodin. Vtom mi zazvonil. Na displeji se objevilo Kamilovo jméno. Teď ne! pomyslela jsem si zoufale. Musela jsem to ale vzít, za chvíli budu řídit, a kdybych se nehlásila, Kamil by měl o mě obavy.

„Kde je moje Rusalka?“

„Všude možně,“ vytáčela jsem se. „A co ty?“ odvrátila jsem od sebe pozornost.

„Byl jsem zkontrolovat práci v Bernolákově. Toho nového, kterého jsem přijal před měsícem, jsem poslal pryč. Nemůžu si dovolit platit takového fušera. Chlapi po něm museli všechno předělávat. Budu rád, když to stihneme v termínu,“ dodal ustaraně.

„Dobře jsi udělal,“ souhlasila jsem s ním. „I po večerech jsi za něj žehlil problémy.“

„Nerozmyslíš si dnešek?“ změnil téma. Byl znechucený z lidí, kteří k práci přistupovali nezodpovědně. Volný čas chtěl trávit se mnou, ne vyřizováním nepříjemných telefonátů.

„Nevíš, jak naložit se znovunabytou svobodou? Bude to jen jeden večer,“ dobírala jsem si ho.

„Nevím,“ odsekl. „Bez tebe mě nic nebaví.“

Tiše jsem se zasmála. „Jestli mi tohle řekneš i po dvaceti letech, budu ta nejšťastnější manželka na světě,“ zdůraznila jsem.

„To by ses za mě nejdřív musela provdat,“ reagoval s lehkou výčitkou.

„Všechno má svůj čas,“ vložila jsem do svých slov něhu. Nelíbilo se mu, že jsem toto téma odsouvala. Vždyť jsem se k němu teprve nedávno vrátila. V mém životě se poslední dobou událo tolik změn, že jsem si připadala zmateně a nejistě. Potřebovala jsem se se vším srovnat. To se týkalo nejen Kamila, ale především mě samotné.

„Vzdávám se,“ povzdechl si. „Zítra spolu jedeme za Mirkou?“

„Spolu ne,“ upozornila jsem ho. „Pojedu k ní s Dádou. Už dlouhou jsme se neviděly jen tak ve třech... Samuel bere děti k mámě, budeme mít konečně chvílku jen pro sebe. Ty a Samuel dorazíte kolem páté a to už...“

„To už spolu pojedeme domů,“ doplnil mě pohotově. „Rusalko rozlitaná,“ dodal něžně.

Zpoza rohu vyšel Kornel a pajdal k autu.

„Pozdravuj vaše i Adama, večer ti zavolám,“ přislíbil Kamil.

Byl nejvyšší čas hovor ukončit. „Vyřídím,“ přikývla jsem s očima upřenýma na blížícího se Kornela. „A ty si udělej klidný večer, žádné pracovní hovory.“ Bylo toho na něj příliš. Proč bych mu měla říkat, že jeho bratra tajně vozím za vdanou milenkou?

Kornel dokulhal k autu a otevřel dveře. „Už jsem tady.“ Opatrně se nasoukal na sedadlo spolujezdce. „Netrvalo to dlouho?“ obrátil se na mě se starostlivým pohledem. „Ani nevíš, jak jsem ti za všechno vděčný.“

Už jsem se na něj nemohla zlobit, odzbrojil mě svou vděčností, kterou bych od něj nejradši ani nepřijala. Působil neuvěřitelně spokojeně a šťastně. Z jeho tváře zmizel

rozmrzelý výraz. Celé dny se soužil kvůli Silvii, zranění mu bránilo v řízení. Celé měsíce po ní toužil. Marně. Do konce i tehdy, když jej Dáda navštěvovala v nemocnici, kde mu pomáhala rehabilitovat, umývala ho a dělala mu společnost. Nikdo z nás nic netušil, dokud jsem ho náhodou neodhalila.

„Volal mi Kamil,“ ozvala jsem se po chvíli, když jsme se dostali za Stupavu. „Nemůžu před ním dlouho tajit, že jsem tě sem vzla.“

„Nemusíš nic tajit,“ řekl bezstarostně. „Je mi úplně jedno, jestli o tom Kamil ví.“

Rozzářený úsměv a spokojenost vyzařující z celé jeho bytosti by zaplnily interiér kamionu, nejen auta, ve kterém jsme jeli. Měla jsem dojem, že z jeho nadšení popraskají okna. Návštěva se očividně mimořádně vydařila. Viděla jsem na něm, jak by nejradši na Silvii pěl ódy. Ale byl vůči mně natolik ohleduplný, že to neudělal. Určitě tušil, že bych ho uzemnila nějakou poznámkou o Dádě.

Cesta uběhla rychle. Dozvěděla jsem se pár informací ze Silviina života, i když jsem o to nestála. Po příjezdu do Bratislavy jsem zaparkovala co nejbliž domu Kornelových rodičů v Mlýnských Nivách, kde se zotavoval. Zamkla jsem auto a předala mu klíče.

„Uvidíme se přes Vánoce.“ Vroucně mě objal. „Jsem rád, že přijdete na Štědrý večer. Kamil se už s našima dohodl, je to od vás milé.“

Odtáhla jsem se od něj. „Na Štědrý večer?“ zeptala jsem se zaraženě. „Nic o tom nevím. Možná k nám přijde Adam, jsou to naše první společné Vánoce.“

„Nenechávejte mě s našima samotného,“ upřel na mě prosebný pohled. „Na Vánoce se pokaždé odvážou, vzpomínají na posledních třicet let, hádají se u stromečku, výčitky v dárkovém balení, pravá vánoční atmosféra...“

„A tohle mi přichystal Kamil?“ divila jsem se. „Tichá noc, svatá noc.“

Kornel se rozesmál na celé kolo. „Tichá rozhodně nebude!“ zvolal. „S našima jsou každé Vánoce naprosto nezapomenutelné.“

„Poslední dobou se to přece mezi nimi zlepšilo,“ prohlásila jsem s nadějí v hlase. „Co ses k nim nastěhoval.“

Kornel se pomalu blížil k domu. „Souhlasím,“ přikývl. „Snaží se. Právě proto se obávám Vánoc. Dlouho to drží v sobě a potom to vypukne. Všechno musí být dokonalé. Jídlo, nálada, dárky..., ale není.“

Se znepokojeným výrazem jsem zůstala stát před vchodem. „Nevím, jak to řeknu našim. Kamil to měl se mnou probrat, než něco slíbil.“ Nervózně jsem si skousla rty.

„Zachraňte mě,“ žadonil.

Radši bych ho zachraňovala ze Silviiny pavučiny, v níž uvázl. Lepkavé a slizké.

Zamířila jsem domů. Těžká mračna působila hrozivě. Přidala jsem do kroku. První kapky mě však zastihly dřív, než jsem doběhla do vchodu. Místo veselých sněhových vloček vládlo v polovině prosince sychravé počasí.

Po příchodu k rodičům jsem v předsíni při vytřepávání vody z vlasů zaslechla z obýváku živý rozhovor. A neznámý ženský hlas. Někdo přišel za Adamem? Zvědavě jsem se zaposlouchala, zatímco jsem si zouvala boty. Domnívala jsem se, že Adamovi – mému ztracenému a znovunalezenému bratrovi – ukážu všechno, co mě provázelo během dětství. Moje dvojče mělo být u všeho se mnou. Mělo si hrát se stejnými hračkami, spát ve stejném pokoji, milovat tytéž rodiče. Místo toho si jej přivlastnila cizí žena a dvacet osm let předstírala, že je jeho matkou.

„Romi, konečně jsi tady!“ zvolala máma na prahu obý-
váku. „Představ si, že Adam nejspíš stráví Vánoce u nás.“
Objala mě na přivítanou.

„Roman nám to právě oznámil,“ prohlásil táta. Použil
jméno, s nímž bratr nevyrostal.

Přelétla jsem očima po rodičích. Měli by se konečně sjed-
notit. Všichni bychom se měli dohodnout, že pro nás bude
Adam. To jméno dostal po odchodu z porodnice s tou cizí
ženou. Otec se však odmítal vzdát Romana. Moc dobře
jsem mu rozuměla. Potřeboval ze sebe setřást trauma z časů,
kdy musel syna pochovat krátce po jeho narození. Chtěl
Romana vzkřísit, zhmotnit, zacelit hlubokou ránu ve svém
srdci, potlačit bolestivé myšlenky a nahradit je radostí. Za-
tím se mu to moc nedařilo.

Vedle Adama seděla nějaká holka. Hned jsem si všimla,
jak se k němu tiskne.

„To je Dáša, Adamova kamarádka,“ představila mi ji
máma s úsměvem. Na tátově tváři úsměv chyběl.

Máma zářila od chvíle, kdy jsme Adama objevili. Jako by
jeho přítomnost odvála všechny její smutky a deprese. Její
duše, kterou roky sužovaly skličující pocity, konečně našla
ztraceného syna a dávno zapomenutý klid.

Táta však v sobě po letech, kdy mámě poskytoval trpěli-
vou oporu, najednou nenacházel sílu dodatečně se vyrovnat
se situací, která nás o Adama připravila. Jako by si neustále
vyčítal, co se stalo, vracel se do minulosti a hledal způsob,
jak se dalo výměně dětí zabránit.

Podívala jsem se na Adama. Doufala jsem, že dnes se
spolu vrátíme do mého dětství a on se stane jeho součástí.

Místo toho si sebou přivedl cizí holku, která s námi ne-
měla nic společného.

NEZVANÝ HOST

Mámin jablečný koláč se skořicí se mi rozplýval na jazyku jako pohlazení. Lehce přebil trpkost zklamání. Popíjela jsem k němu kávu a mlčky sledovala ostatní.

„Takový koláč jsem nikdy nejedla,“ chválila Dáša mámin moučník s plnou pusou. Nežinýrovala se, vzala si už třetí kousek. Seděla přilepená na Adama. Chovala se tady jako doma, jako by nás znala odjakživa.

Byla drobnější postavy, oblečená v legínách a dlouhém vytahaném vlněném svetru. Vytušila jsem, že její finanční situace zřejmě není ideální. Veselá povaha a sebevědomé vystupování však této skutečnosti vůbec neodpovídaly. Polodlouhé hnědé vlasy jí lemovaly tvář. Působily neupraveně. Její obličej s kulatými tvářemi často rozjasnil široký úsměv směřující k Adamovi. Právě to se mu na ní nejspíš líbí, pomyslela jsem si.

„Jsem ráda, že ti chutná,“ radovala se máma. „A Adamovi taky,“ dodala měřící si ho něžným pohledem.

„Romanovi chutnal i ten makový, co jsi pekla posledně,“ poopravil ji táta.

„Pořád si nemůžu zvyknout na jeho nové jméno,“ zamumlala Dáša s plnou pusou. „Jednou mu říkáte Adam, pak zase Roman.“

„Narodila se nám dvojčata, Romana a Roman,“ trval na původním jméně táta.

„Ale nikdy se tak přece nejmenoval,“ oponovala Dáša. Tím si tátovy sympatie rozhodně nezískala. Nezdálo se, že by se na tom mělo v budoucnu něco změnit.

„Je to náš Adam. V občance už má i druhé jméno.“ Máma se zatvářila spokojeně. „Adam Roman.“

„Co si o tom myslíš ty, Romano?“ položila mi Dáša přímou otázku jako své kamarádce.

„Nechám to na Adamovi,“ odvětila jsem. „Ať se rozhodne sám.“ Uvědomila jsem si, že jsem bratra postavila mezi rodiče, mezi jejich názory. „Myslím, že jméno není důležité,“ dodala jsem. „Jsem ráda, že spolu můžeme trávit víc času.“ Dívala jsem se na něj, Dáše můj pohled nepatřil. Měl nám dopřát více času, abychom se vzájemně poznali. Jen my, nejbližší rodina. Dáša to celé zkomplikovala.

„Romana připravila ta alba z dětství,“ oznámila máma Adamovi.

„Ráda si prohlížím staré fotky,“ ozvala se Dáša. „Sama skoro žádné nemám.“

Všechny oči se na ni upřely. „Jak to?“ divila se máma.

Dáša odložila talířek. „No...“ zarazila se, „poztrácely se při stěhování.“

„Taková škoda!“ zvolala máma a obrátila se k Adamovi. „Romana ti chce ukázat i hračky, má je schované jako poklad.“

Hračky, se kterými jsme si měli hrát oba. Já i Adam. Vlastně můj bratr Roman. Dvě cizí ženy se však rozhodly, že nás rozdělí, protože máma měla dvě děti, ale jedné z nich miminko po porodu zemřelo. Takže jsem si hrávala sama a někde v podvědomí narůstal pocit, že mi někdo schází. Při dětských hrách mi dělal společnost bílý medvěd Ole a potom Jakub, moje druhé já, se kterým jsem se seznámila v první třídě.

Jako bych našla bratra, o kterého jsem přišla dřív, než jsem si stačila uvědomit jeho přítomnost. Během našeho společného vývoje v mámině břiše jsem ho však vnímala celou svou bytostí a ten pocit mě podvědomě přivedl až k Jakubovi. Před časem se však naše cesty rozdělily.

„Chceš se podívat na hračky?“ Dáša se nevěřicně zahleděla na Adama. V jejím hlase zazněl výsměch.

Táta položil s hlasitým zarachocením prázdný talířek na stůl. „Je to rodinná záležitost,“ vyslovil těžce potlačované podráždění. „Romana se na společný večer těšila celý týden. Zůstane u nás dokonce přes noc,“ oznámil Adamovi. „Máte ještě něco v plánu?“ Otázku adresoval Dáša a podíval se na hodinky. Jasně tak dal najevo, že čas její návštěvy se naplnil.

Takhle jsem ho neznala.

„Nemám,“ zakroutila hlavou. Nepochopila to. „Vaše rodinné záležitosti mě zajímají, u nás se nic takového nedělo,“ zasmála se. „Adam všechno řešil jen se svojí mámou. Teď je vás tady celá hromada, není na to zvyklý.“ Bezstarostně rozhazovala rukama. To byla velká chyba. Nebylo vhodné zmiňovat osobu, která mě připravila o bratra.

Máma se nespokojeně zavrtěla. „Máte ještě... něco v plánu?“ Přidala omluvný úsměv, aby zmírnila tátova slova. „Jsme rádi, že jsi nám Dášu představil.“ Ztěžka si oddechla.

Adam znejistěl. Zamyšleně pokyvoval hlavou, jako by se rozhodoval, co má udělat. „Volala jsi Olze?“ zeptal se nakonec Dáša. „Objednal bych ti taxík.“

„Ještě se mi neozvala,“ pokrčila rameny. „Mám spoustu času, nikam nespěchám... Můžu tady zůstat s tebou,“ řekla nadšeně.

V Adamových očích jsem zaznamenala zmátek, najednou se mi lítostí sevřelo srdce. Jak se to chováme k jeho nejbližší osobě? Přivede nám ji představit a my si ho chceme sobecky přivlastnit bez ohledu na to, že měl dosud vlastní život, s jinými lidmi, v jiném městě. V Dášě měl psychickou oporu v době, kdy jeho matka ležela v nemocnici a on s pohledem upřeným na prázdné křeslo každou chvíli očekával tu nejhorší zprávu...

„Dášo, říkala jsi, že si ráda prohlížíš alba s fotkami,“ ozvala jsem se. „Budu ráda, když tady ještě zůstaneš.“

Táta se na mě udiveně podíval. Adamovi se rozjasnily oči a ve tváři se mu objevila úleva. Pohladil Dášu po ruce.

„Zůstaň,“ usmál se na ni. „Podíváme se spolu, jak by mohlo vypadat moje dětství, kdyby...“ nedokončil větu.

„Kdybychom zůstali spolu,“ dopověděla jsem za něj.

Posadila jsem se vedle něj a otevřela velké album. Nějaké fotky už viděl, tohle však byly snímky z prvních dní po našem narození. Teď mě mohl vidět s rodiči od chvíle, kdy mě v zavinovačce drželi v náručí a nakláněli mě k fotografovi. Usmívali se, ale jejich oči byly prázdné, protože tam chyběl Adam, moje dvojče, jehož zavinovačka zůstala prázdná, schovaná ve velké skříni mezi ručníky.

Nesmělé štěstí v očích rodičů se snoubilo s bolestivou ztrátou druhého miminka v domnění, že leží v hrobečku na hřbitově v zapadlé vesničce poblíž Orešné, kde jsme se narodili. Ve skutečnosti tam bylo pochováno dítě ženy, která vychovala Adama jako vlastního, když si ho podvodem odnesla z porodnice za asistence zdravotní sestry, která měla noční směnu.

„Sem patříš,“ ukázala jsem na máminu náruč a potom na místo v postýlce, kde jsem seděla a cumlala si palec. Nočníky měly být dva, měli jsme po sobě pokukovat a napodobovat se.

„Tady jsme na výletě,“ ukázala máma prstem na obrázek nás tří pod mohutnými hradbami. „Na hradě Beckov,“ dodal táta. „Fotil nás pán v takových vtipných kalhotách.“

Adam se zájmem přešel prstem po fotografii. „Tady bych stál, vedle tebe,“ řekl tiše. Přijal moji hru, naši hru. Snaha o začlenění bratra do našeho života od prvních chvil. Smažání vzdálenosti mezi městy, v nichž jsme vyrůstali, a jejich propojení do jednoho celku s našimi zraněnými srdci.

„Jé, jak máš vykasanou tu sukýnku,“ rozesmála se Dáša. Něžné fluidum našeho imaginárního světa se v ten moment

rozplynulo. „Asi proto, že jsi viděla toho pána ve vtipných kalhotách.“

Kouzlo okamžiku se rozplynulo. Všimla jsem si, jak máma potlačuje dojetí vyvolané dávnými vzpomínkami. „Romanka tehdy spadla na schodech, musela jsem jí tu sukýnku oprášit,“ okomentovala monotónně fotografii.

Nikdo kromě Dáši se nesmál. Nemusela jsem se na tátu ani dívat a věděla jsem, jak se zaťatou čelistí odolává pokušení zbavit se nezvaného hosta. Přitom to je ten nejtrpělivější člověk na světě.

„Jezdívali jste na výlety?“ zeptala jsem se Adama.

Chvilku zaváhal. „Ani ne. Jen občas. Neměla moc volného času... Neměli jsme ani auto. Byli jsme sami dva... Ale chodili jsme na koupaliště a do kina, na zmrzlinu...“ Zarazil se. Máma seděla vedle něho. Jenomže on tak bude do konce nazývat ženu, která ho vychovala. Dosud jinou nepoznal.

Táta všechno poslouchal se zaťatými zuby. Té ženě, která ho připravila o syna, nikdy neodpustí, i když dítě nesmírně milovala a snesla by mu modré z nebe.

„A výborně pekla,“ dodala Dáša. „Když jsem doma řekla, že bych chtěla bydlet u vás, hned jsem to schytala...“

„Co se stalo?“ zhrzila se máma. „Někdo tě doma bil?“

„V jednom kuse,“ mávla rukou.

U nás se moc často nepeklo. Mámin zdravotní stav to neumožňoval. Když jí bylo dobře, občas u nás zavoněly koláče. Ale byla to spíš výjimka než pravidlo. Adam o tom neměl tušení. Nevěděl, jak ztráta jednoho z dětí poznamenala máminu psychiku. Chtěla jsem mu o tom vyprávět, až budeme sami v mém pokoji. Před Dášou to nešlo. Důvěrné rodinné informace nebyly pro její uši. Jen pro ty naše, aby se Adam dozvěděl všechno o svých rodičích.

Včetně toho, jak táta celé ty roky máme poskytoval oporu, jak bral ohledy na její stav a vzdal se fotbalových zápasů.

Temná televizní obrazovka mu přitom na náladě moc nepřidávala. Našemu Adamovi – Romanovi – jsem chtěla vyprávět o zatažených žaluziích a tichém bytě během máminých depresí, o panických záchvatech na dovolených i o smutných předčasných návratech z nich.

„A jak se tady tváří tvůj brácha!“ vyprskla Dáša smíchy. „A ty jeho uši!“ píchla prstem do fotky v albu.

Seděla jsem na břehu jezera vedle mladšího bratra Rosti. Hleděla jsem do slunce, zhruba osmiletý Rosta koukal na mě. Na hlavě s vlasy ostříhanými do horkých letních dní mu dominovaly uši zvýrazněné pohublou tváří po nedávno prodělané těžké angíně. Fotil nás táta. Jen s ním jsme se mohli někam podívat, když stres z bratrovy nemoci mámu na několik měsíců uvěznil v léčebně.

Jako děti jsme to oba těžce nesli. Tehdy jsem veškerý volný čas trávil s věrným kamarádem Jakubem a zapomínala jsem na mladšího bratra, který ke mně celou dušičkou přilnul jako klíště. Tehdy jsem netušila, jak trpí máminou nepřítomností. Přestože byl jen přehlíženou součástí mého a Jakubova světa, přinášeli jsme mu jistotu a schopnost zvládat dny bez mámy. Dozvěděla jsem se to od něj teprve nedávno, před jeho svatbou. A připadala jsem si nesmírně provinile, i když on to viděl úplně jinýma očima.

Zprudka jsem zavřela album. Ne, nedovolím Dáše, aby se vysmívala Rostovi. Při focení se mu tehdy roztrásla brada zadržovaným pláčem, když nám táta řekl, ať se usmíváme, že fotku ukáže mámě. Přesně si vybavuju okamžik, jak nás jeho slova zasáhla přímo do srdce. Záhy si uvědomil, že na výletě nás chtěl rozptýlit od máminy nepřítomnost. Místo toho svou poznámkou rozpoutal pláč chlapce bojujícího s panikou a strachem o nemocnou mámu. Z té fotky mě bolelo u srdce. Pohled na ni ve mně vyvolával nechtěné vzpomínky. A Dášin nemístný smích mě zraňoval.

Táta vstal a zamířil do kuchyně.

„Dneska už to asi stačí,“ oznámila jsem nevýrazným hlasem. Měla jsem chuť praštit Dášu tím albem po hlavě.

„S bráchou si nejste vůbec podobní,“ kroutila nechápavě hlavou. „Jako by snad ani nepatřil do vaší rodiny, má tmavé vlasy, vy dva jste blondáci,“ pokračovala neomaladě. Vůbec si neuvědomovala, jak nevhodně její slova znějí.

„Rostá je po tátovi, my dva po mámě,“ vysvětlila jsem jí. Nedodala jsem, jak máma lpěla na každém malém blondáčkovi, všechny je objímala, tulila se k nim, podvědomě v nich hledala syna.

„Takže jsi přece jen měla bráchu,“ zhodnotila Dáša. Jeden bratr mi měl nejspíš stačit. „Adam vyrůstal sám, bez táty, ty jsi měla sourozence, byli jste taková šťastná rodinka, ale Adamova máma byla taky skvělá,“ mlela bez náznaku empatie páté přes deváté, aniž by si uvědomovala dopad svých slov na všechny přítomné.

Máma bezradně bloudila očima po stole, narovnávala šálky po dopitém čaji a marně očekávala reakci na Dášiny necitlivé poznámky.

Adam mlčel. Vytušil, že každá fotka v albu má svůj příběh. Vycítil i moje zábrany pokračovat v přítomnosti jeho kamarádky. Zadumaně na ni hleděl. „Můžu ti zavolat taxík,“ nabídl jí ochotně. „Olga už na tebe určitě čeká.“

Fajn, pomyslela jsem si. Tahle věta mohla zaznít už o půl hodiny dřív, možná bych si k Dáše zachovala aspoň zbytek sympatií. Konečně zůstaneme sami a můžeme si v klidu povídat. Posledně chtěl Adam vidět moje hračky. S mámou jsme je vytáhly z horní části skříně, kam jsem je uložila jako největší vzácnost. V žádném případě bych je neukazovala před Dášou. Nesnesla bych její výsměch nad přiřítým uchem plyšového pejska nebo spleným dřevěným kolotočem, který vyluzuje hezkou melodii, tóny dní plných skličující nálady.

Dáša vytáhla mobil. Chvilku na něj civěla a prsty pohybovala po displeji. „To snad není možné,“ zvolala najednou. „Olga změnila program, doma bude až v noci. Ať se prý na ni nezlobím.“ Vyjeveně pohlédla na Adama. „Co teď?“

Bratra náhlá změna situace zaskočila. „No...“, rozhodil rukama. „Podíváme se na autobusy.“

„Nebo tady můžu zůstat s tebou. Nějak se sem vejdem,“ pozvala se sama.

S mámou jsme si nenápadně vyměnily pohledy. Na tátu stojícího ve dveřích jsem se radši ani nepodívala. Chystal se něco říct, ale po Dášině návrhu se mu slova zadržela v krku.

„No... já nevím,“ hlesl Adam.

Nikdo z nás by ji určitě neposlal pryč. Už jen kvůli Adamově bezradnému pohledu. Táta by možná vymyslel způsob, jak ji teleportovat zpátky do Trenčína. Máma mu k tomu však nedala příležitost.

„Samozřejmě u nás můžeš přespat,“ přikývla ochotně. „V noci přece nikam nepojeď.“

Dáša se zatvářila spokojeně. Adamovi se ulevilo. Zavrtěla jsem se na pohovce, mojí provizorní posteli pro tuhle noc. Dáša bude spát s Adamem. Přehlídka hraček se odkládá. Stejně jako prohlížení fotek.

„Ještě je tady jedna možnost,“ ozval se táta. „Pokud by to Dáši vyhovovalo, po návratu její kamarádky ji tam můžeme odvézt.“ Z jeho strany to byl jen marný pokus, snaha předvést ochotu. S mámou jsme hned vytušily, že to nemyslí upřímně.

„Jste hodný, ale to není nutné,“ nadskočila Dáša radostí. „Tady mi bude fajn, za Olgou můžu zajít zítra. Vyspím se klidně i na zemi, jsem zvyklá na ledasco, když... nás bylo u nás víc, i tátovi kamarádi...“

„Spávali u vás?“ Máma zvedla obočí.

Dáša se ošila. „Normálně ne... Ale občas u nás zůstali pozdě no noci, měli vypito a nezvládli dojít domů...“

„Jak jsi mohla v takovém prostředí spát?“ divila jsem se. „Nespala jsem,“ zasmála se. „Pomáhala jsem mámě v kuchyni a poslouchala, o čem se baví.“

„Tvoji mámě to nevadilo?“ zeptala se máma.

„Že jí pomáhám?“

„Ne, že je u vás veselo až do rána.“

„Máma má ráda společnost, já taky. Ráno jsem pak nemusela jít do školy,“ vyslovila s takovým nadšením, jako by to byla ta nejkrásnější vzpomínka z dětství. „Před kamarády nás táta nebil, to bylo fajn, musel se ovládat.“

Adam z našich tváří vyčetl zděšení. „Ale teď už je to u nich mnohem lepší,“ dodal rychle. „Dášin táta je po dvou operacích, už to moc nezvládá, čeká na invalidní důchod,“ pokoušel se zmírnit napětí.

Táta stál pořád ve dveřích, vlivem nových informací mu ztuhly svaly. Možná se k nám chtěl původně přidat, ale oči-vidně ho to přešlo.

„Co nezvládá?“ vyhrkla jsem. Vzápětí jsem si uvědomila, jak je moje otázka nepatřičná. Dáša musela mít strašné dětství!

„Vlastně nic,“ mávla rukou Dáša. „Jeho kamarádi už k nám nechodí. Dva umřeli a ten třetí se někde ztratil... Škoda, byla s nima sranda.“

Nevycházela jsem z údivu. „Sranda?“ S ožralýma chlápama v bytě, kde se nedalo spát?

„Jo, pořád na něco nadávali.“

„Na co?“

„Úplně na všechno,“ vzpomínala s pohledem upřeným do ztracena. „Že politici kradou, podnikatelé podvádějí, firmy odírají lidi z kůže, doktoři berou úplatky, u soudu se nedočkáš spravedlnosti...“ Hotová škola života, pomyslela jsem si. „A víš, co je dokázalo vytočit nejvíc?“ zeptala se důrazně.

„Terorismus? Že se lidi zabíjejí a vždycky na to doplatí ti nevinní?“ tipovala jsem podle televizních zpráv.

„Pivo,“ přerušila mě Dáša. „Když nebylo vychlazené, rozčilovali se, že takové teplé chcanky pít nebudou. To jsem si musela dávat pozor, aby mě netrefili flaškou,“ vysvětlovala. „Táta pokaždé něco rozbil a všichni se smáli.“

„Ale teď už to nedělá,“ upřesnil Adam.

„Už má dobře vychlazené pivo?“ zeptala jsem se.

„Teď mu chladí játra, čeká ho další operace,“ informovala nás Dáša. „Ale pořád je nespokojený. Říká, že radši bude mít tvrdá játra, než by pořádal čajové dýchánky.“

Máma bezmocně složila ruce do klína. Těžko skrývala zděšení. Táta pomalu vešel do pokoje a přisedl si k Adamovi. Pochopil, že dnešní večer neproběhne podle plánu.

„Dáša má v zásobě spoustu rodinných historek,“ pověděl Adam. „Její táta je zvláštní člověk. Ale když se mu neodporuje, celkem se s ním dá vyjít.“

A když se mu odporuje, nedopadne to dobře, domyslela jsem si.

„Doufám, že to pro vás není problém, když tady Dáša zůstane,“ ošíval se Adam. Můj bratr Roman, na kterého jsem se tak těšila. Dokonce i dárek jsem si pro něj připravila. Ale bude muset ještě počkat.

„Bude to sranda, všichni tři v jednom pokoji,“ usmála se Dáša spokojeně. „Ale dá se přespat i tady v obýváku. Sedáčka vypadá celkem pohodlně, Romčo.“ Přidělila mi místo na spaní. Neměla s tím sebemenší problém. „Můžeme tady zůstat celý víkend. Co ty na to, Adame?“

Táta si nervózně propletl prsty. Už se chystal něco říct, ale máma se na něj podívala s nevyslovenou prosbou.

„Zítřka se musím vrátit,“ připomněl jí Adam.

Něco mi na Dáše vadilo. Zaráželo mě, že měla jít spát ke kamarádce, ale najednou u nás chtěla zůstat celý víkend.

Jak ji mohlo vůbec napadnou vetřít se bez pozvání mezi tolik lidí?

Odsunula jsem od sebe prázdný talířek. „Vrátím se ke Kamilovi. Pokračování příště,“ rozhodla jsem.

Doufala jsem, že mě Adam pochopil. Vlastně že mě pochopila Dáša.

Ulice dýchaly předzvěstí Vánoc. Studený vzduch mě štípal do tváří. Cítila jsem ho na tváři i v duši stejně jako zklamání z dnešního večera.

Pouliční lampy rozptylovaly tmu, která se na město snesla už od časného odpoledne. Byly nejkratší dny a nejdelší noci v roce.

Kamila jsem našla sedět u počítače. Na stole měl rozložené papíry – rozpočty stavebních úprav, pracovní harmonogramy a stavební plány.

„Předem jsi ohlásila příchod jako vzorná manželka.“ Šel mi naproti s úsměvem.

„Jako manželka to dělat nebudu,“ dobírala jsem si ho.

„Nemusíš,“ vyhrkl, „nebude to nutné. Žádná nepříjemná překvapení tě nečekají. Jen bych rád věděl, jestli už jsi přemýšlela o datu svatby.“

Odtáhla jsem se od něj. Kdybych se ho zeptala, kdy si svatbu představuje on, tvrdil by, že hned zítra. Už přede mnou poklekl, nosila jsem zasnubní prsten, chtěla jsem se podepisovat novým příjmením. Potřebovala jsem si však ujasnit nějaké věci, týkající se nejen Adama a rodičů, ale i mě samé.

„Co bys řekl na červen?“

„Červen?“ zeptal se. Ve tváři měl radost a zároveň i náznak pochybností. „To budeme čekat ještě půl roku? Nebyl by lepší květen?“

Zavrátila jsem hlavu. Miluju ho. Nic na světě si nepřesu víc než sdílet s ním své dny až do konce života. „Tak třeba květen,“ usmála jsem se. „Ale musíš mi slíbit, že nebudeš nic plánovat beze mě.“

„Co tím myslíš?“

„Třeba Vánoce,“ připomněla jsem mu. „Domluvil ses s rodiči, že na Štědrý den budeme u nich? Ale já bych chtěl být u našich, přijde i Adam...“

„Jak jsi na to přišla?“ zamračil se a nevěřičně se na mě podíval.

Celá jsem ztuhla. Najednou jsem si uvědomila, že mi to pověděl Kornel cestou do Stupavy. Prořekla jsem se! Nemohla jsem vyrukovat s tím, že jsem ho odvezla za Silví.

„Říkal jsi to... přece,“ hlesla jsem. „Nejspíš už to bereš jako hotovou věc.“

„Lásko,“ objal mě kolem ramen. „Nevím, že bych něco sliboval. Ale mluvil jsem o tom s rodiči a kvůli Kornelovi by chtěli... Pochop, že je nemůžu nechat samotné. Ani v budoucnu, když už u nich Kornel bydlet nebude.“ Tvářil se bezradně. Viděla jsem na něm, jak v paměti pátrá po vzpomínce na rozhovor, kdy jsem spolu řešili Vánoce. „Ale pokud s tím nesouhlasíš, není to závazné. Nic jsem jim nepotvrdil. Můžu k nim zajít odpoledne, a ty za vašima. A od tří hodin už budeme na Štědrý den jen spolu.“

Ulevilo se mi. „To je skvělý nápad,“ pochválila jsem ho spokojeně. „U nás to budou první Vánoce s Adamem, proto mi na tom tak záleží. Dokonce se na chvilku zastaví i Rosťa s Aničkou, konečně budeme jako kompletní rodina. Tak to mělo být od našeho narození.“ Přitiskla jsem se k němu. Vnímala jsem tlukot jeho srdce, jeho horký dech na šíji ve mně vyvolával dojem, že život je vážně krásný.

„Rusalko moje,“ zašeptal mi do ucha a nedočkavými dlaněmi mi bloudil po těle.